

рецъ, събираше децата подъ прозореца си и имъ приказваше :

— На какво играете, бре магарета?

— На турци и българи, дѣдо попе!

— Ами какво ви рече, чорбаджи Йорданъ?

— Гълчи ни да не играемъ такива игри. Било срамотно.

Попъ Иванчо измърморваше нѣщо подъ носа си, а после високо питаше :

— Вие знаете ли какъвъ е чорбаджи Йорданъ?

Децата учудено го гледаха.

— Ехъ, магарета, магарета! Нищо не разбирате! Нищо! Чорбаджи Йорданъ е на вашитѣ „турци“ валия! Той имъ е пашата!

Малкитѣ това и чакаха. Въ играта имъ се вмѣкваше ново лице, което макаръ и да не участвуваше, разнообразяваше постановката. Тѣ на часа се спускаха къмъ високата чорбаджийска порта, обявяваха я за конакъ, поставяха предъ нея две момченца за заптиета, сетне я нападаха и непременно побеждаваха.

Попъ Иванъ се заливаше отъ смѣхъ.

Той обичаше децата и ги разбираше. Знаеше, че тѣхнитѣ игри сж изразъ на туй, което става въ всички сърдца, и изразъ простъ, непосредственъ и честенъ. При това тѣхната зловеща игра имаше единъ епилогъ много по-вѣренъ отъ бесилката. Тѣ по страненъ пжтъ налучкваха това, което мждритѣ сановници отъ валийския конакъ и Исляхъхане не можеха да проумѣятъ. Въ играта побеждаваха робитѣ.

И попъ Иванчо мислѣше като децата,